

רות דייין מגנה סודות
מ"אופנת הרטיות"
של משה דייין

מה היה גורלו הפוליטי של משה דייין
ולא היה נפגע בעינו ונאלץ להסתיר
את נכותו ברטיה שחורה?
קשה להשיב על כך תשובה ברורה,
אולם ברור שחלק ניכר מהכאריזמה שלו
יש ליחס לאותה רטיה שחורה המעניקה
לו הילה של שודד ומנהיג. הודתה השבוע
גם אשתו לשעבר, רות דייין, בפרק נוסף
מסיפורה האוטוביוגרפי המתפרסם בהמ"כ
שנים במערב: "ברור לי כי הרטיה
מילאה את תפקידה במסכת הכאריזמה
הפוליטית האישית של משה."

לא היה זה הגילוי היחיד של רות דייין
בקשר לרטיה. ספק אם מישוהו מלבד
המקורבים לו, הבחין אי פעם בהבדלים
בין הרטיות השונות שחובש דייין. השבוע
גילתה רות דייין כי למעשה יש למשה
דיין אוסף שלם של רטיות: "בצהלה גדל

והלך אוסף רטיות העין שלנו, שכן בת-
קופת מגורנו במקום זה נתפרסם שמו של
משה ברחבי העולם וכך כבד עם זאת יצא
שם לרטיה השחורה של עינו."
"תעלול פירסומית". סיפרה רות, בין
השאר, על אופנת הרטיות:

כמה וכמה פסיכיאטרים הביעו את דע-
תם על השתקפותה המובהקת של הפגיעה
הגופנית באורח התנהגותו. שכן מום עשוי
לגרום לאדם לרצות להוכיח את כושרו
בצורות קיצוניות. כן שמעתי, כי נשים
עשויות לחוש משיכה אל סמלים של
פגיעה גופנית.
"בצהלה טיפלתי בשפע הרטיות שהחלו

שדוש רטיות שונות על עינו הפגועה של דייין
משיכה נשית לסמלים של פגיעה גופנית"

מגיעות ממעריצים ברחבי העולם, רטיות
שונות בסוגיהן ובצורתן ששלחו אנשים
שביקשו לעזור למשה. אחת מהן, למרבה
התדהמה, היתה עשויה זהב של 18 קא-
ראט ועליה קישוט של מן-דוד. משה
הפגין אדישות לכל דגם חדש שהגיע
בדואר, אולם כעבור זמן היה נזכר באחד
מהם, ומחליט כי הוא יסכון לו יותר.
אחר-כך היה מוציא מהשימוש ומחליפו
באחר. כל שיכולתי היה לנסות לעזור
למצוא לו את הרטיה הנוחה ביותר, והדבר
היה כרוך בהתרוצצויות מרובות, ביחוד
בעת שהותי בחו"ל."

בין השאר סיפרה רות איך חיפשה

כיצד שילמה הסוכנות משך שלוש שנים משכורת לניהול "בית הילל" - שלא נפתח כלל

תנאי היקרה

זה נכון שהבחורה קיבלה שנתיים ורבע
כסף ולא עשתה כמעט כלום. אני לא
מכיר אותה כלל. שמעתי עליה בפעם
הראשונה בקיץ, כשהחלו להגיע תל-
נות. יגאל חלמיט בחר אותה, לא אני.
מי שילם את הכספים? ובכן, ההור
צאת התחלקו בין בני-ברית, הקהילה
המקומית, ואני.
"לא, אינני חושב שיש כאן עניין
פלילי. עכשיו הבית פתוח, ויש בו גם
טלוויזיה.
"לא, אינני יודע על כך שתמי קיב"
לה הקצבה לטלוויזיה, קנתה בה מכשיר
חדש לעצמה - ונתנה לבית-הילל את
המכשיר הישן שהיה בביתה."

תגובת בראון רחוקה מלהיות מס-
פקת. בולוניה אינה סוף העולם.
קשה להבין כיצד דווח לו במשך שני
תיים ורבע על פעילות תוססת, משחקי
פינג-פונג, מסיבות, תחרויות שחמט ו-
עוד - כאשר כמעט הכל היה שקר.
ועוד יותר קשה להבין מדוע עובר
בראון על המקרה לסדר-היום - ואינו
תובע מתמי צור להחזיר את אלפי הדו-
לרים שהוציאה לשווא.

ועוד יותר קשה להבין כיצד יגאל
חלמיט, האחראי לפרשה - עובד כיום
בתפקיד בכיר במחלקה הכלכלית של
הסוכנות. חלמיט מוכן לאשר כי הוא
זה שבחר בתמי, וכן כי הבית לא היה
פתוח כלל זמן רב. מתשובות בנושא
הטלוויזיה, הוא מתחמק.

אולם הכי קשה להבין, מכל הדברים
שקשה להבין, הוא כיצד נבחר יורשה
של תמי לתפקיד מנהל בית-הילל בי-
בולוניה.
שכן יורשה של תמי - הוא לא אחר
מאשר בעלה, מיכאל ניגרי.

היתה היחידה שהגיעה לפגישה עם הר
אחראי מטעם הסוכנות. היא חורה מה-
פגישה עם המינוי בכיס, ולחברים גילתה
כי היא מכרה טובה של מנהל מחלקת
הנוער והחלוץ בסוכנות. מרדכי (מורלה)
בראון, שהיה קצין חינוך ראשי בצה"ל,
ברגע שחתמה תמי על ההסכם, החלו
הכספים לזרום. היא קיבלה שכר ניהול
חודשי של 200 דולר, בתוספת סכומים
להוצאות האחזקה של הבית. בשנה הר
ראשונה קיבלה 6,000 דולר, בשנייה כי-
4,000, ובשלישית כ-3,000 דולר.
עד כאן, הכל היה טוב ויפה - פרט
לעובדה קטנה: כל אותן שלוש שנים,
לא נפתח כלל בית-הילל. ליתר דיוק:
הוא לא פעל במשך שנתיים ורבע. בי-
חלק מן הזמן, שכרה תמי אולם ריק
כדי לזרות חול בעיניים. אולם הפעי-
לות בו היתה אפסית.

השעוררייה נמשכה כל עוד היתה
תמי, שנתגלתה כמנהלת יקרה מאוד,
מוגנת על-ידי נציג הסוכנות באיטליה,
יגאל חלמיט. בישראל, סברו כל אותו
זמן כי סינף בית-הילל בבולוניה פעיל
ומשגשג בצורה בלתי-רגילה.
עד שלפני חצי שנה הוחלף יגאל
חלמיט בנציג אחר, בשם דויד פס.
זה לא היה קשור בשום התחייבות ריג-
שית לתמי היקרה - ודיווח מייד ל-
ממונה עליו, מרדכי בראון, על העניין.
סינף השבוע בראון לכתב העולם
הזה: "בקיץ התחלף נציגנו באיטליה,
ואז נודע לי לראשונה כל העניין. במי
יוחד הרגיזה אותי העובדה כי הסטר
דנטי, שלהם הוקצבו הכספים ונועד
הבית, לא ידעו כלל כי יש דבר כזה.
"עד כמה שאני יודע עכשיו, הבית
מנוהל. אינני יכול לבקר בכל סינף שלנו.

מורלה בראון
הקשה מכל הדברים הקשים

איך יקבל משכורת - בלי לעבוד?
החלום הוא עתיקיומין. אולם ל-
רבים, הוא חלום בלבד. לתמר ניגרי,
הפך החלום למציאות. לאחר שגילתה
את הפוטנט: שנתיים וחצי קיבלה מ-
כורת טובה, ועוד בדולרים - תמורת
גיוב שלא עשתה.

אלא שהפוטנט דפק - כל זמן ש-
נשמר בסוד. כאשר נתגלה - פג הר
קסם.

לא לגמרי, לא לגמרי. גם לאחר
שהשחיתות נתגלתה, לא נסגר ברוז הי-
קסמים. והכסף המשיך לזרום לידיה,
גם אם באפיק אחר.

תמר ניגרי, לבית צור, הגיעה לבו-
לוניה עם בעלה מיכאל לפני ארבע
שנים. מיכאל החל בלימודיו, וכמו רבים
מהסטודנטים הישראלים הרבים בעיר
האיטלקית, נאלץ להסתדר עם תקציב
מצומצם. כמה דולרים נוספים לא היו
לבטח מויקים לו.

רהנה לפני ארבע שנים נודע לפי-
תע לסטודנטים הישראלים בעיר כי
הסוכנות עומדת לפתוח סינף של בית-
הילל בעיר. סניפי בית-הילל, הם רשת
בתי-כינוס לסטודנטים דתיים, השייכת
לאיגוד בני-ברית העולמית.
מישרת ניהול הבית צריכה היתה ל-
הינתן לפי מיכרו, אולם תמי ניגרי

ברחבי ארצות-הברית אחרי רטיה שהכינה
כובענית בשם גרייס פורסייט, גילתה כי
היא נפטרה, הזמינה משותפתה לשעבר
ארבע רטיות תמורתן העניקה לה תשורה
וגם תמונה של משה דייין חתומה על ידו.
תגובה שונה לרטיה גילתה רות, לדכי-
ריה, במכתב ששיגרה אליה קבוצת חיילים
בו נאמר: "אחדים מאיתנו החליטו לבקש
ממך לספר לנו את האמת. האם אין הרטיה
של בעלך תעלול פירסומית ולא יותר?
אנחנו שואלים זאת מפני ששמנו לב
שבתמונתו בעתונים מופיעה הרטיה לפי-
עמים על עין כמובן טעות של העיתונים.
היתה זו כמובן טעות של העיתונים.
ההופכים את הגיטיבים בעת הכנת הגלרי-
פוח."

דרכי אדם

סליחה, טעות במת

רק כנס נתגלתה טעות
בגוויה, שהיתה עזובה

לקבור את המת הוא נכון

ארבעה ימים נאבק זלמן ברודצקי על
חייו, לאחר שנפצע אנושות בתאונת-הדרכים
רכים הסודית שאירעה בקרן-הרחובות
שיינקין-אחד-העם בתל-אביב (העולם הזה
1849). היו אלה ארבעה ימים נוראים
להוריו, חנה ושלמה ברודצקי. ארבעה ימי
ציפיה, ותקווה, ופחד וייאוש.
כאשר נפטר זלמן מפצעיו, התמוטט
עליהם עולמם. אולם כוס המרורים עוד
לא רוקנת. הגורל טמן להם מהלומה
נוספת.

שק מי הגופה? לאחר מותו, הועברה
גופתו של זלמן מבית-החולים איכילוב

קורבן ברודצקי
התאונה הסודית

למכון לרפואה משפטית באברכיביר. משם,
אמורה היתה הגופה להיות מוסעת באמ"כ
בולנס לקבורה בבאר-שבע, עיר-מגוריהם
של ההורים.
ידידת משפחה, שרה סטופניצקי, הגיעה
לאברכיביר כדי להתלוות אל הגופה במי-
סעה. כאשר הגיע האמבולנס, והגופה הוכי-
נסה לתוכו, נכנסה בעקבותיה גם שרה.
לפתע, שמעו העובדים קול זעקה מבוהלת
מכיוון האמבולנס. הם נחפזו לעבור, מצאו
את שרה מתייפחת בהיסטריה: "זה לא
זלמן!" זעקה בכאב.
העובדים הנבוכים הרגיעו את האשה הר-
בוכיה, החליפו את המת הוד במת הנכון,
ביקשו סליחה באדיבות, והאמבולנס יצא ל-
באר-שבע, להלווייה.
הלווייה, שרק בטעות לא נקבר בה מת